

BACK TO WHERE IT ALL BEGAN

ARTISTS: Andrei Arion, Flaviu Cacoveanu, Roberta Curcă,
Lucia Ghegu, Mihaela Hudrea, Alina Ion, Maria Manda,
Delia A. Prodan, Stanca Soare, Ana Maria Szöllösi

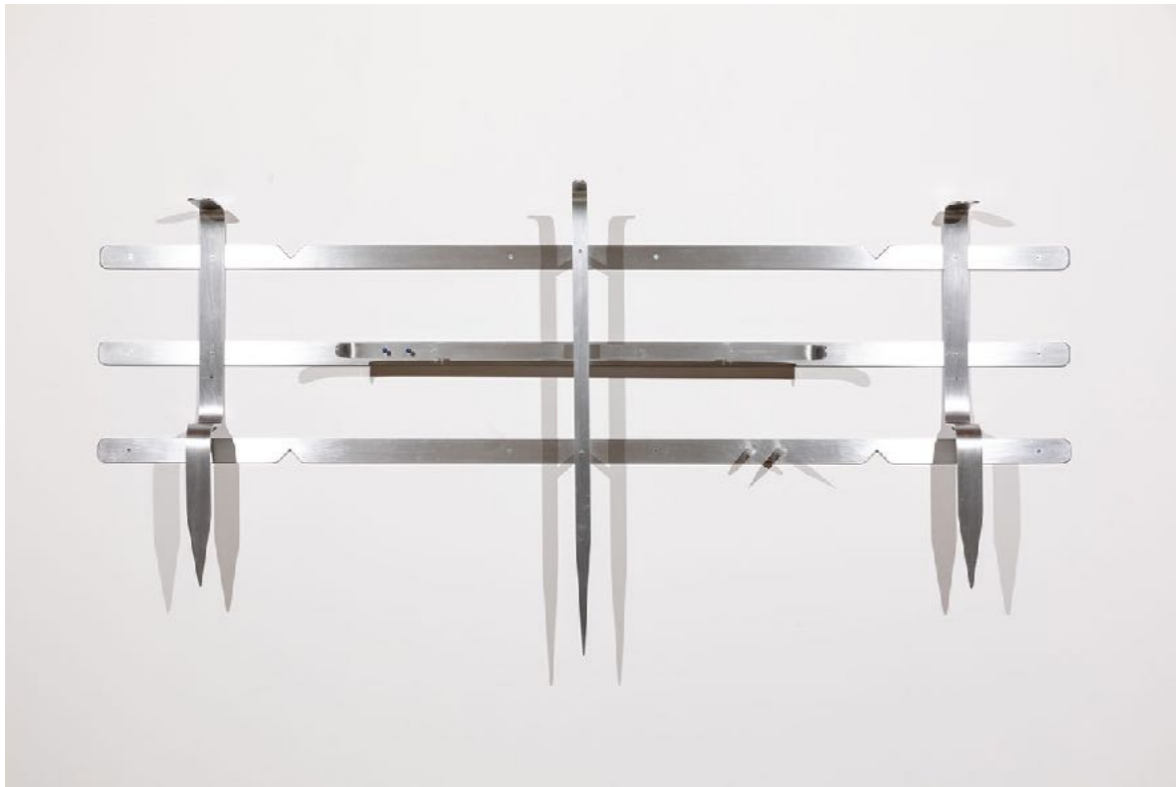
CURATOR: Tevž Logar

10 February – 13 May 2023

EXHIBITION DOSSIER

Installation view | Andrei Arion's works in the exhibition *Back to Where It All Began*, Gaep, Bucharest

Andrei Arion

How Far Can a Shelf Span Without Support, 2023

aluminum

60 x 200 x 25 cm

Andrei Arion

A Lot of People Commute to Work, 2023

aluminum

130 x 5 x 8 cm

Andrei Arion

What Is Vertical Development, 2023

aluminum

170 x 6 x 3 cm

(EN) “The three sculptures present in the exhibition are the result of a basic and increasingly difficult need to accommodate, which is space. Our planet’s population is ever growing and the need to house everybody and their belongings leads to overcrowded cities that can’t keep up with their own numbers. In regards to this problem, my works can be disassembled, which saves storage and transportation space. On top of that, they are made in such a way that you can use the components of one sculpture in another. The fact that they are made out of aluminum also means they are on the lighter side. All these factors combined are small steps towards a more sustainable art practice.

My favorite part about this type of work is the assembly itself and the fact that you can always change components and give new meaning to an old work, you can update it, if you will. I believe that a work of art should be able to adapt functionally and contextually as many times as it needs to, because things are always moving around us. If works of art can’t ‘move’ like the rest of us, they will just be left behind.”

— Andrei Arion

(RO) „Cele trei sculpturi din expoziție rezultă dintr-o nevoie de bază, dar tot mai dificil de satisfăcut, cea de spațiu. Populația planetei continuă să crească, iar orașele să se supraaglomereze cu oameni și cu toate lucrurile lor. Lucrările mele pot fi descompuse, ceea ce înseamnă că ocupă mai puțin loc de depozitare și transport. În plus, sunt făcute în așa fel încât să poți folosi componente ale uneia la alta. Fiind realizate din aluminiu, sunt și destul de ușoare. Toți acești factori laolaltă reprezintă pași mici către o practică artistică mai sustenabilă.

Partea mea preferată la acest tip de lucrări este asamblarea în sine, faptul că poți schimba oricând componentele, adică poți oferi un nou înțeles unei lucrări mai vechi, o poți actualiza, într-un fel. Cred că o lucrare de artă trebuie să fie capabilă să se adapteze din punct de vedere funcțional și contextual de oricâte ori este nevoie, pentru că lucrurile sunt în permanentă mișcare în jurul nostru. Dacă lucrările de artă nu se pot «mișca» precum noi, vor rămâne, pur și simplu, în urmă.”

— Andrei Arion

ANDREI ARION (b. 1996) completed a BA degree in Photography and Video Art and an MA in Painting, at the Faculty of Arts and Design in Timișoara, but his current practice revolves around different mediums – sculpture and installation. In the last two years, his works were presented in group exhibitions at Jecza Gallery, Art Encounters Foundation and Indecis artist run & Minitremu space, all in Timișoara, as well as MATCA art space in Cluj-Napoca, Cazul 101, /SAC and Ivan Gallery in Bucharest. He lives and works in Bucharest.

“I am interested in the connection between memories and experiences from my own past, as well as in the absurd perspective of an alter ego that is trapped in a childlike way of thinking. My sculptures are constructed as imaginary tools with precise purposes, yet made in such a way that highlights a lot of obstacles when trying to achieve said purposes.”

—

ANDREI ARION (n. 1996) are studii de licență în Foto-Video și de master în Pictură, la Facultatea de Arte și Design din Timișoara, dar în practica lui actuală predomină alte medii – sculptura și instalația. Lucrările lui au fost prezentate, în cursul ultimilor doi ani, în expoziții de grup la Jecza Gallery, Fundația Art Encounters și Indecis artist run & Minitremu space, toate din Timișoara, precum și la MATCA art space din Cluj-Napoca, Cazul 101, /SAC și Ivan Gallery din București. În prezent, trăiește și lucrează în București.

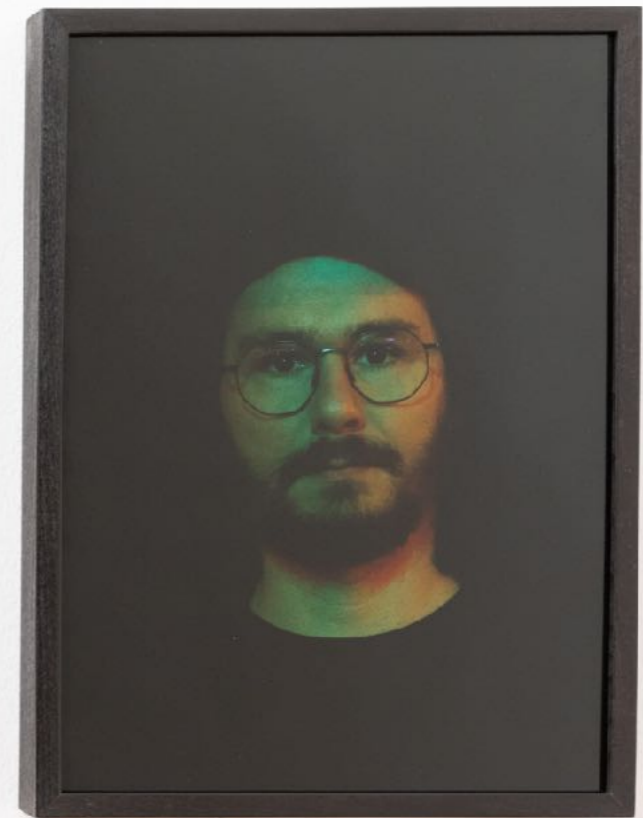
„Sunt interesat de conexiunile dintre anumite evenimente și amintiri ale propriului trecut și perspectiva absurdă a unui alter ego aflat încă în perioada copilăriei. Lucrările mele sunt niște unelte imaginare care au un scop foarte precis, dar sunt realizate în așa fel încât să pună o grămadă de piedici atunci când vine vorba despre atingerea aceluia scop.”

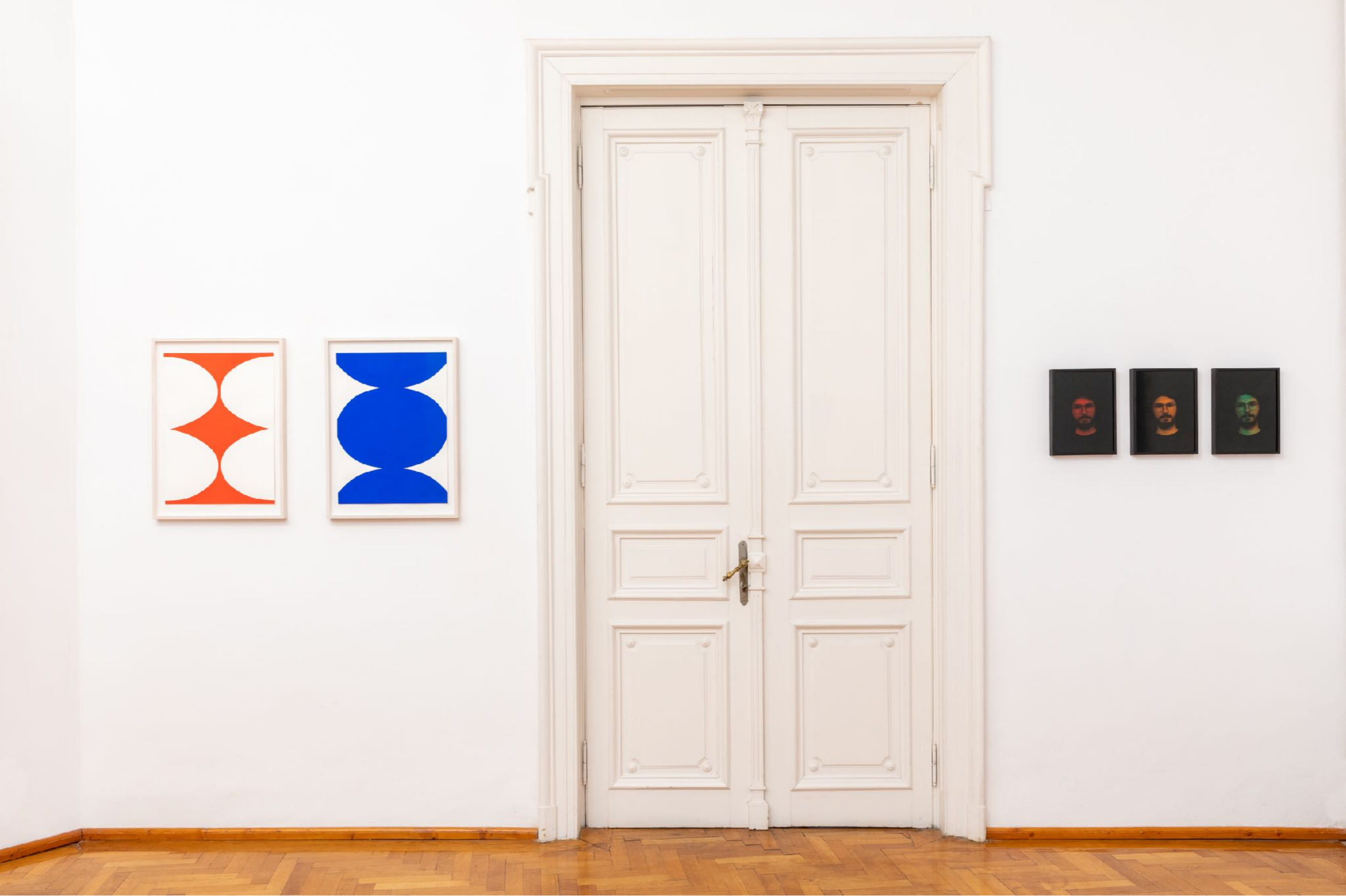
Installation view | Flaviu Cacoveanu, *Untitled (Orange)*, 2023

Installation view | Flaviu Cacoveanu, *Untitled (Orange)*, 2023, and Lucia Ghegu, *Cage Structure I-VI*, 2022 (background)

Installation view | Flaviu Cacoveanu, *Self-Portrait as Traffic Lights*, 2022

Installation view | Mihaela Hudrea, *Slow Drip* and *Ultra Earth*, both 2022 (left), and Flaviu Cacoveanu, *Self-Portrait as Traffic Lights*, 2022 (right)

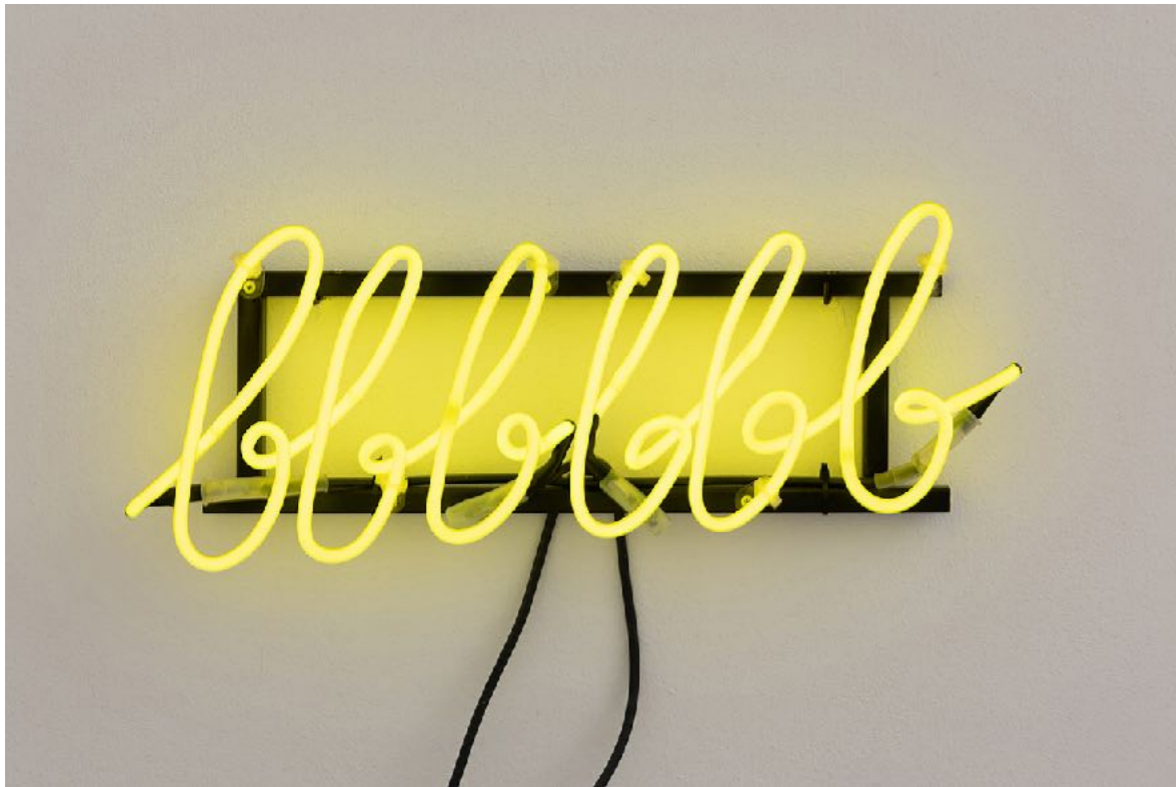
Installation view | Mihaela Hudrea, *Turbulence*, 2023, and 8888, 2022 (left), and Flaviu Cacoveanu, *Untitled (Receipt)*, 2020 (right)

Flaviu Cacoveanu
Untitled (Orange), 2023
C-print
50 x 90 cm (54.5 x 94.5 x 4 cm framed)

Flaviu Cacoveanu
Self-Portrait as Traffic Lights, 2022
C-prints, triptych
30 x 22 cm each (31 x 23 x 4 cm framed)

Flaviu Cacoveanu
bbbbbs, 2023
yellow neon, metal frame, electrical wires, transformer
20 x 52 x 6 cm

Flaviu Cacoveanu
Untitled (Receipt), 2020
looping video with sound
duration: 57"

(EN) Flaviu Cacoveanu's works in the exhibition – photographs, a video and a neon work – are shown as a sequence of interventions in the three rooms on the upper gallery floor. The decision to have them punctuate the space reflects the prominence of spontaneous gestures in the artist's process. His practice originates frequently from within his phone, which he describes as an "artist-run phone": a space where he takes notes and doodles ideas. Oftentimes these are prompted by chance encounters and observations in the everyday urban environment. The artist reacts to its many impulses in an intuitive and laid-back way – an attitude that translates from his initial screen-mediated actions to the final works.

Untitled (Orange) brings a touch of eeriness in the mundane reality through an unexpected gesture. Orange refers not only to the fruit, but also to the color. It is as if the artist is „painting” performatively an occurrence in the city life, although his medium of choice is photography.

Driven by the question of what a performative self-image can be today, Flaviu Cacoveanu makes himself reflect his surroundings with the triptych *Self-Portrait as Traffic Lights*. The straightforwardness of his pose serves as a canvas for the chromatic traces left on his face by the red, yellow and green traffic lights.

Untitled (Receipt), a looping video of a receipt floating in the wind, evidences the same strategy: through seemingly nonchalant, yet sharp observations, the artist examines the ambiguity and shades of meaning related to everyday human experience.

bbbbbs plays on the pronunciation of the letter "b" in English and of the monosyllabic word "bee". In association with the color yellow, the sequence bee-bee-bee-bee-bee-bee becomes a pun which makes the work a witty encounter with bees in the exhibition space. A completely different interpretation opens up in relation to Bruce Nauman's neon work *My Name as Though It Were Written on the Surface of the Moon* (1968), featuring "bruce" written in cursive as a succession of repeated letters ("b" is repeated six times). The direct quotation suggests Flaviu Cacoveanu's conceptual preoccupation with the relationship between image and language. *bbbbbs* exemplifies the artist's approach to neon as a medium that allows him to explore the sculptural aspect of language and bring new meaning or understanding to letters and symbols, prompting us to be more aware of the sounds and the poetic parts of words.

(RO) Lucrările lui Flaviu Cacoveanu din expoziție – fotografii, un video și o lucrare de *neon art* – sunt prezentate ca o secvență de intervenții în toate cele trei camere de la etajul galeriei. Decizia de a le expune astfel reflectă importanța gesturilor spontane în procesul de lucru al artistului. Practica lui își are originile frecvent în telefonul personal, pe care îl descrie ca „telefon artist-run”: un spațiu pentru notații și desene rapide. Adesea, ele rezultă din întâmplări și lucruri pe care le remarcă în mediul urban. Artistul reacționează la multiplele impulsuri dinspre acest mediu într-un mod intuitiv și relaxat – o atitudine prezentă atât în acțiunile inițiale pe care le face prin interfața ecranului de telefon, cât și în lucrările finale.

Untitled (Orange) aduce o notă de straniețate într-o realitate altminteri obișnuită, printr-un gest neașteptat. Cuvântul „orange” din titlu nu se referă doar la fruct, ci și la culoare. Este ca și când artistul ar „picta” performativ o scenă urbană, deși mediul lui de exprimare este fotografia.

Interesat de ipostazele autoportretului performativ astăzi, Flaviu Cacoveanu propune cu tripticul *Self-Portrait as Traffic Lights* un scenariu în care el însuși reflectă realitatea din jur. Directețea posturii servește drept fundal pentru urmele lăsate pe fața sa de culorile roșu, galben și verde de la semafor.

Untitled (Receipt), un video în loop cu o chitanță care se rostogolește purtată de vânt, dovedește aceeași strategie: prin observații aparent nonșalante, dar precise, artistul examinează ambiguitatea și pluralitatea de sensuri din experiențele umane de zi cu zi.

bbbbbs se bazează pe omofonia din limba engleză dintre litera „b” și cuvântul monosilabic „bee” (albină). În asociere cu culoarea galbenă, secvența bee-bee-bee-bee-bee devine un joc de cuvinte ce transformă obiectul într-o întâlnire plină de umor cu „albinele” în spațiul expozițional. O interpretare cu totul diferită se ivește în relație cu lucrarea de *neon art* a lui Bruce Nauman *My Name as Though It Were Written on the Surface of the Moon* (1968), în care prenumele artistului este scris cursiv ca o succesiune de litere repetate („b” se repetă de șase ori). Această citare directă sugerează preocuparea conceptuală a lui Flaviu Cacoveanu față de relația dintre imagine și limbaj. *bbbbbs* exemplifică abordarea artistului față de neon, un mediu care-i permite să exploreze aspectul sculptural al limbajului și să aducă o nouă semnificație sau înțelegere asupra literelor și simbolurilor, cu efectul de a ne face mai conștienți de sunete și de părțile poetice ale cuvintelor.

FLAVIU CACOVEANU (b. 1989) presents himself as a Con&Temporary artist. Having a cross-disciplinary practice, his works develop at the edges of photography, video, installation and performative interventions. His practice is a promenade in the everyday, most commonly within our urban spaces. Through seemingly nonchalant, yet sharp and humorous observations, he highlights the traces left by unnoticed inhabitants of the city, often insects, discarded items of consumption, which all compile a portrait of the artist – as a reflection of his environment. Flaviu’s practice often originates from within his phone, which he describes as an “artist-run phone”: a space where he takes notes and doodles ideas. His works are distinctive and intuitive. By using language and images, playing with words and situations, his formal and conceptual ideas are a reflection upon the current state of the world. Flaviu’s works have been recently exhibited at Parliament Gallery in Paris, Ivan Gallery in Bucharest and at the Art Encounters Biennial 2021 in Timișoara.

—

FLAVIU CACOVEANU (n. 1989) se prezintă ca un artist Con&Temporary. Cu un caracter interdisciplinar, activitatea lui se dezvoltă la intersecția dintre fotografie, video, instalație, pictură și intervenții performative. Practica sa este un parcurs prin cotidian, mai ales în spațiile noastre urbane. Prin observații aparent nonșalante, dar precise și pline de umor, el evidențiază urmele lăsate de locuitori neobservați ai orașului, precum insectele, și de obiecte de consum aruncate, care compun, împreună, un portret al artistului – ca o reflectare a mediului său. Practica lui Flaviu își are adesea rădăcinile în telefonul personal, pe care îl descrie ca „telefon artist-run”: un spațiu pentru notații și schițe. Folosind limbajul și imaginile, jucându-se cu situații și cuvinte, ideile lui formale și conceptuale sunt o reflecție asupra stării actuale a lumii. Lucrările sale au fost prezentate recent la Parliament Gallery din Paris (expoziție personală), Galeria Ivan din București și Bienala Art Encounters 2021 din Timișoara.

Installation view | Roberta Curcă, *Sample*, 2023, and *Notes*, 2022-2023, and Mihaela Hudrea, *Turbulence*, 2023 (background)

Installation view | Roberta Curcă, *Sample*, 2023, and *Notes*, 2022-2023

Installation view | Roberta Curcă, *Stencils*, 2022-2023

Roberta Curcă
Notes, 2022-2023
pencil on handmade cotton paper
77 x 56.5 cm (84.5 x 64.5 x 4 cm framed)

Roberta Curcă
Sample, 2023
pencil on handmade cotton paper
21 x 10 cm (29 x 18 x 3.5 cm framed)

Roberta Curcă
Stencils, 2022-2023
plexiglas
4 pieces, 16.7 x 14.3 x 0.2 cm each

(EN) An ongoing series that uses marks, notes, scribbles, and personalized stencils to develop a language for documentation, *Samples of Time and Space* contains observations that range from landscape drawings to texts and data about the time of the year, season, and temperature.

In these works, data about the autumn-winter season is gathered in an attempt to capture the collective anxiety surrounding another year with extreme fluctuations in temperature and the artist's personal anxiety related to the relentless passing of time, most prominent at the beginning of the year.

The works are grouped into categories such as stencils, samples and notes. Indispensable elements in Roberta Curcă's arsenal, the stencils are presented as a form of process art; they are aesthetic tools shown as art objects.

The smaller drawing in the exhibition, titled *Sample*, builds upon the visuality of samples and sample books as it explores the abstract and figurative dimensions of both imaginary and real landscapes. The drawing is made on handmade paper, 100% cotton, a unique and almost precious material that contradicts the usual expectations we have of a sample book or palette.

The larger drawing is built around notes about landscapes encountered on Dâmbovița river, before it reaches Bucharest. Titled *Notes*, it expresses the anticipation of a snowy season that never comes, while defeatedly admitting that the environment seems to be falling apart.

Pivoting between personal and public, particular and universal, the works propose ways of documenting reality that draw on memory, randomness, and discharge of tension, while also showing a purposeful and systematic process that aims to reconcile the chaotic with the orderly.

(RO) O serie în derulare care folosește semne, note, desene rapide și șabloane personalizate pentru a dezvolta un limbaj de documentare, *Samples of Time and Space* conține observații variate, de la desene cu peisaje, la texte și date despre momentul din an, anotimp și temperatură.

În aceste lucrări sunt strânse informații despre sezonul de toamnă-iarnă, într-o încercare de a reda anxietatea colectivă legată de un nou an cu fluctuații extreme de temperatură și anxietatea personală a artistei, provocată de trecerea timpului, o stare mai accentuată la început de an.

Lucrările sunt grupate pe categorii precum șabloane, mostre și note. Elemente indispensabile în arsenalul Robertei Curcă, șabloanele sunt prezentate ca o formă de *process art*. Sunt instrumente estetice expuse ca obiecte de artă.

Desenul mai mic din expoziție, intitulat *Sample*, valorifică vizualitatea mostrelor și a mostrarelor prin explorarea dimensiunilor abstracte și figurative ale unor peisaje imaginare sau reale. El este realizat pe hârtie de mână, din bumbac 100%, un material unic și aproape prețios care contrazice așteptările comune de la un moștar sau un paletar.

Desenul mai mare se bazează pe note despre peisaje întâlnite de-a lungul râului Dâmbovița, înainte de intrarea în București. *Notes* exprimă starea de așteptare a unui anotimp cu ninsori, care nu mai vine, și recunoașterea faptului că mediul înconjurător pare tot mai degradat.

Alternând între personal și public, particular și universal, lucrările propun moduri de documentare a realității care se bazează pe memorie, aleatoriu și eliberare a unei tensiuni și, totodată, dovedesc un proces deliberat și sistematic care își propune să împace haoticul cu ordonatul.

ROBERTA CURCĂ (b. 1991) is a Bucharest-based artist working with drawing, photography, objects, and artist books. In her work she employs a systematic investigation into various types of structures and images that describe or subvert one's relationship to the built or natural environment, as well as into the psychological, social, political or ecological implications of this relationship. She often explores the dynamic between two- and three-dimensional states, order and chance, intent and impact, the human and the non-human. Roberta Curcă has a BA and an MA in Drawing from the National University of Arts in Bucharest and is currently doing her Ph.D. in cultural studies at CESI – Center of Excellence in Image Studies. Her work has been shown recently at Zina Gallery (solo exhibition) and MATCA art space in Cluj-Napoca, Accademia di Romania in Rome, Ivan Gallery (solo exhibition) and Atelier 35 in Bucharest, Indecis artist run space, Kunsthalle Bega and the 2022 Beta Architecture Biennial in Timișoara.

ROBERTA CURCĂ (n. 1991) este o artistă stabilită în București care lucrează cu desen, fotografie, obiecte și cărți de artist. În practica ei folosește o formă de investigație sistematică asupra unor structuri și imagini ce descriu sau destabilizează relația omului cu spațiul construit sau cu natura, precum și asupra implicațiilor psihologice, sociale, politice sau ecologice ale acestei relaționări. Adesea se concentrează pe dinamica dintre bi și tridimensional, ordine și întâmplare, intenție și impact, uman și non-uman. A studiat Grafică la Universitatea Națională de Arte din București, iar în prezent face un doctorat în studii culturale la CESI – Centrul de Excelență în Studiul Imaginii. Lucrările ei au fost expuse recent la Zina Gallery (expoziție personală) și MATCA art space din Cluj-Napoca, Accademia di Romania în Roma, Galeria Ivan (expoziție personală) și Atelier 35 în București, Indecis artist run space și Kunsthalle Bega în Timișoara, precum și în cadrul Beta - Bienala Timișoreană de Arhitectură 2022.

Installation view | Lucia Ghegu, *Cage Structure I-VI*, 2022 (left) and Flaviu Cacoveanu, *bbbbbs*, 2022 (bottom center)

Lucia Ghegu
Cage Structure O1, 2023
aluminum, automotive paint
55 x 40 cm

Lucia Ghegu
Cage Structure I, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

Lucia Ghegu
Cage Structure II, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

Lucia Ghegu
Cage Structure III, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

Lucia Ghegu
Cage Structure IV, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

Lucia Ghegu
Cage Structure V, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

Lucia Ghegu
Cage Structure VI, 2022
oil-based marker on paper
70 x 50 cm (77 x 57 x 4.5 cm framed)

(EN) *Cage Structures* is a body of work that extends from the two-dimensionality of geometric drawings to the three-dimensionality of a sculptural object made in aluminum.

At first glance, the drawings bring to mind technical representations of a series of six similar structures. Despite their formal precision, the imagined structures maintain a mysterious purpose. Lucia Ghegu incorporates in their makeup various architectural, industrial, and erotic references, which are open to interpretation.

Embracing contradictions, the structures are animated by an inner tension between opposite elements: structured/inexact, symmetrical/imbanced, centrifugal/centripetal, logical/implausible. The result is a sensation of ambiguity and playfulness that crosses the mediums, from drawings to object.

With *Cage Structures*, the artist articulates a study on the way our attitudes and actions are determined spontaneously, intuitively or subconsciously by self-developed "mental architectures" and a sensual imaginary.

(RO) *Cage Structures* este un grup de lucrări care înglobează bidimensionalitatea unor desene geometrice și tridimensionalitatea unui obiect sculptural din aluminiu.

La prima vedere, cele șase desene amintesc de o serie de reprezentări tehnice ale unor structuri similare. În ciuda preciziei lor formale, aceste structuri imaginate au, totuși, un scop misterios. Lucia Ghegu încorporează în alcătuirea lor diverse referințe arhitecturale, industriale și erotice, care rămân deschise interpretării.

Construite pe contradicții, structurile sunt animate de o tensiune interioară între elemente opuse: structurat/inexact, simetric/dezechilibrat, centrifug/centripet, logic/implauzibil. Rezultatul este o senzație de ambiguitate și spirit ludic care traversează mediile, de la desen la obiect.

Cu acest corp de lucrări, artista articulează un studiu despre felul în care atitudinile și acțiunile noastre sunt determinate în mod spontan, intuitiv sau subconștient de „arhitecturi mentale” pe care ni le-am dezvoltat treptat și de un imaginar senzual.

After her studies in engineering, graphic arts and product design, **LUCIA GHEGU** (b. 1990) earned a research scholarship at Accademia di Romania in Rome (2018-2020) where she developed an artistic project on the impact of post-communist migration on Romanians living in Italy. In her recent work, which includes large-scale drawings, light installations and objects at the border between sculpture and product design, she is interested in the architectural space, mobility understood as fluidity, migration, community, identity, the constant tension between expectations and reality, as well as the aesthetics of the image. Personal history is often the starting point in her research, which expands in relation with other disciplines: anthropology, sociology or architecture. In the last three years, her work was shown at the National Museum of Contemporary Art (MNAC) and Gaep in Bucharest, Art Encounters Foundation in Timișoara, Minerva Cultural Association in Cluj-Napoca and Joy's Etaj (solo exhibition) in Arad.

—

După ce a studiat inginerie, grafică și design industrial, **LUCIA GHEGU** (n. 1990) a obținut o bursă de cercetare la Accademia di Romania din Roma (2018-2020), în cadrul căreia a dezvoltat un proiect artistic despre impactul migrației post-comuniste asupra românilor din Italia. În lucrările sale recente, care includ desene de mari dimensiuni, instalații luminoase și obiecte aflate la granița dintre sculptură și designul de produs, este interesată de spațiul arhitectural, mobilitatea înțeleasă ca fluiditate, migrație, comunitate, identitate, tensiune constantă între așteptări și realitate, dar și de estetica imaginii. Istoria personală reprezintă adesea punctul de plecare în cercetarea ei, care se dezvoltă prin împletirea cu alte discipline: antropologie, sociologie sau arhitectură. În ultimii trei ani, lucrările ei au putut fi văzute la Muzeul Național de Artă Contemporană (MNAC) și Gaep în București, Fundația Art Encounters din Timișoara, Asociația Culturală Minerva din Cluj-Napoca și Joy's Etaj (expoziție personală) în Arad.

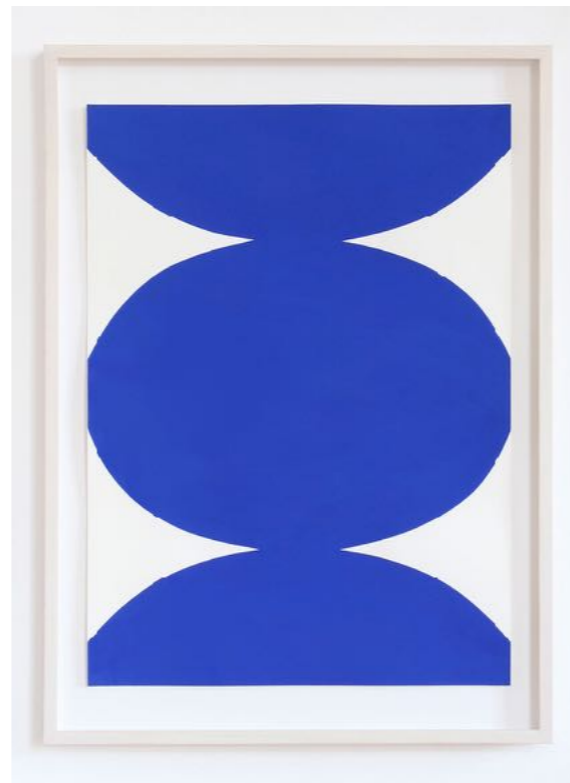
Installation view | Mihaela Hudrea, *Slow Drip*, 2022, and *Ultra Earth*, 2022

Installation view | Mihaela Hudrea, *Turbulence*, 2023 (left), and *8888*, 2022 (right)

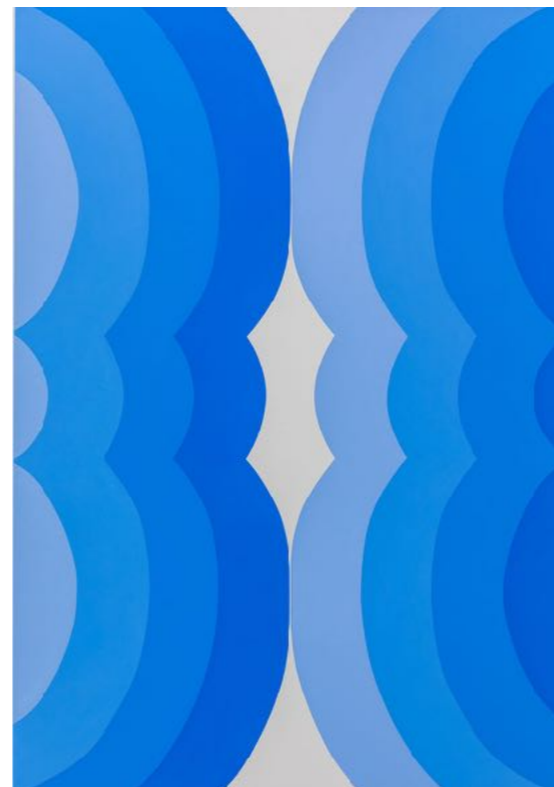
Mihaela Hudrea
Slow Drip, 2022
acrylic on paper
55 x 40 cm (65.5 x 47.5 x 4 cm framed)

Mihaela Hudrea
Ultra Earth, 2022
acrylic on paper
55 x 40 cm (65.5 x 47.5 x 4 cm framed)

Mihaela Hudrea
8888, 2022
acrylic on paper
66 x 47 cm (77 x 55 x 4 cm framed)

Mihaela Hudrea
Turbulence, 2023
acrylic on canvas
170 x 120 x 3 cm

(EN) *Slow Drip*, *Ultra Earth*, *8888* and *Turbulence* are part of a body of work titled *Sequence of Events* that expresses the artist's interest in the start of time, the Big Bang – one of the topics she has found herself reading about extensively.

Mihaela Hudrea distills multiple references stemming from fields such as physics, astronomy, and philosophy into an abstract visual language that she develops quite intuitively, even playfully. Through crisp lines and a striking sense of colour, the artist creates symmetry, asymmetry and a range of movement and spatial tension across the canvas or the paper. By way of her meticulous process, she imbues the works with a meditative quality which challenges the hurried ways of seeing.

The following excerpt from a book that the artist has read recently resonates with the state of mind she puts herself in when painting: “We find ourselves, not as a central player in the life of the cosmos, but as a tiny epiphenomenon, flourishing for a brief moment as we ride a wave of increasing entropy from the Big Bang to the quiet emptiness of the future universe. Purpose and meaning are not to be found in the laws of nature, or in the plans of any external agent who made things that way; it is our job to create them. One of those purposes—among many—stems from our urge to explain the world around us the best we can. If our lives are brief and undirected, at least we can take pride in our mutual courage as we struggle to understand things much greater than ourselves.” (Sean Carroll, *From Eternity to Here: The Quest for the Ultimate Theory of Time*)

Artist statement: “My artistic practice asks for a blending of perception, intuition and knowledge, a dose of collective wonder combined with scientific enquiry regarding our place in the Universe. I am especially interested in notions of existence, reality, space and time. From an ethereal state of mind, and inspired by such concepts that are explored within metaphysics and astronomy, my practice takes shape in abstract painting. The forms and colors that I work with have a flow of their own which constantly leads me to create new ‘constellations’. The way I understand and work with these does not serve specific hierarchies. My intention is to infuse my paintings with energy and poetic meaning that trigger our mind and senses in order to connect us with emotions, thoughts, and events from which we feel disconnected.”

(RO) *Slow Drip, Ultra Earth, 8888* și *Turbulence* fac parte dintr-un grup de lucrări intitulat *Sequence of Events*, care exprimă interesul artistei față de Big Bang ca moment de început al timpului – un subiect despre care a ajuns să citească pe larg.

Mihaela Hudrea sublimează referințe multiple din domenii precum fizica, astronomia și filosofia într-un limbaj vizual abstract pe care-l dezvoltă destul de intuitiv, ludic chiar. Prin linii precise și un simț fin al culorii, artista creează (a)simetrii, impresii de mișcare și tensiuni spațiale pe pânză sau pe hârtie. Procesul ei de lucru meticolos se traduce în lucrări cu o calitate meditativă ce se opune unei priviri grăbite.

Următorul extras dintr-o carte pe care artista a citit-o recent rezonază cu starea mentală în care intră atunci când pictează: „Ne aflăm în situația – nu ca actori principali în viața cosmosului, ci ca un epifenomen minuscul – de a înflori pentru un scurt moment în timp ce suntem purtați de valul unei entropii tot mai mari, dinspre Big Bang spre vidul liniștit al viitorului univers. Sensul și scopul nu le vom găsi în legile naturii sau în planurile vreunui agent extern care a așezat lucrurile într-un anumit fel; este menirea noastră să le creăm. Unul dintre aceste scopuri, printre multe altele, se ivește din impulsul de a explica lumea din jur pe cât de bine putem. Dacă viețile noastre sunt scurte și fără direcție, putem cel puțin să ne mândrim cu curajul comun de a căuta să înțelegem lucruri mult mai mari decât noi înșine.” (Sean Carroll, *From Eternity to Here: The Quest for the Ultimate Theory of Time*)

Artist statement: „Practica mea artistică presupune un melanj de percepție, intuiție și cunoaștere, o doză de mirare colectivă combinată cu o interogare științifică referitoare la locul nostru în Univers. Mă interesează, în mod special, noțiunile de existență, realitate, spațiu și timp. Pornind de la o dispoziție mentală subtilă, și inspirată de concepte care sunt explorate în metafizică și astronomie, practica mea se materializează în pictură abstractă. Formele și culorile cu care lucrez au un curs al lor, ceea ce mă face să creez noi «constelații». Felul în care înțeleg și lucrez cu acestea nu se supune anumitor ierarhii. Intenția este să insuflu energie și vibrație poetică picturilor mele, pentru a declanșa în mintea și simțurile noastre acele lucruri necesare pentru a ne conecta cu emoțiile, gândurile și evenimentele de care ne simțim decuplați.”

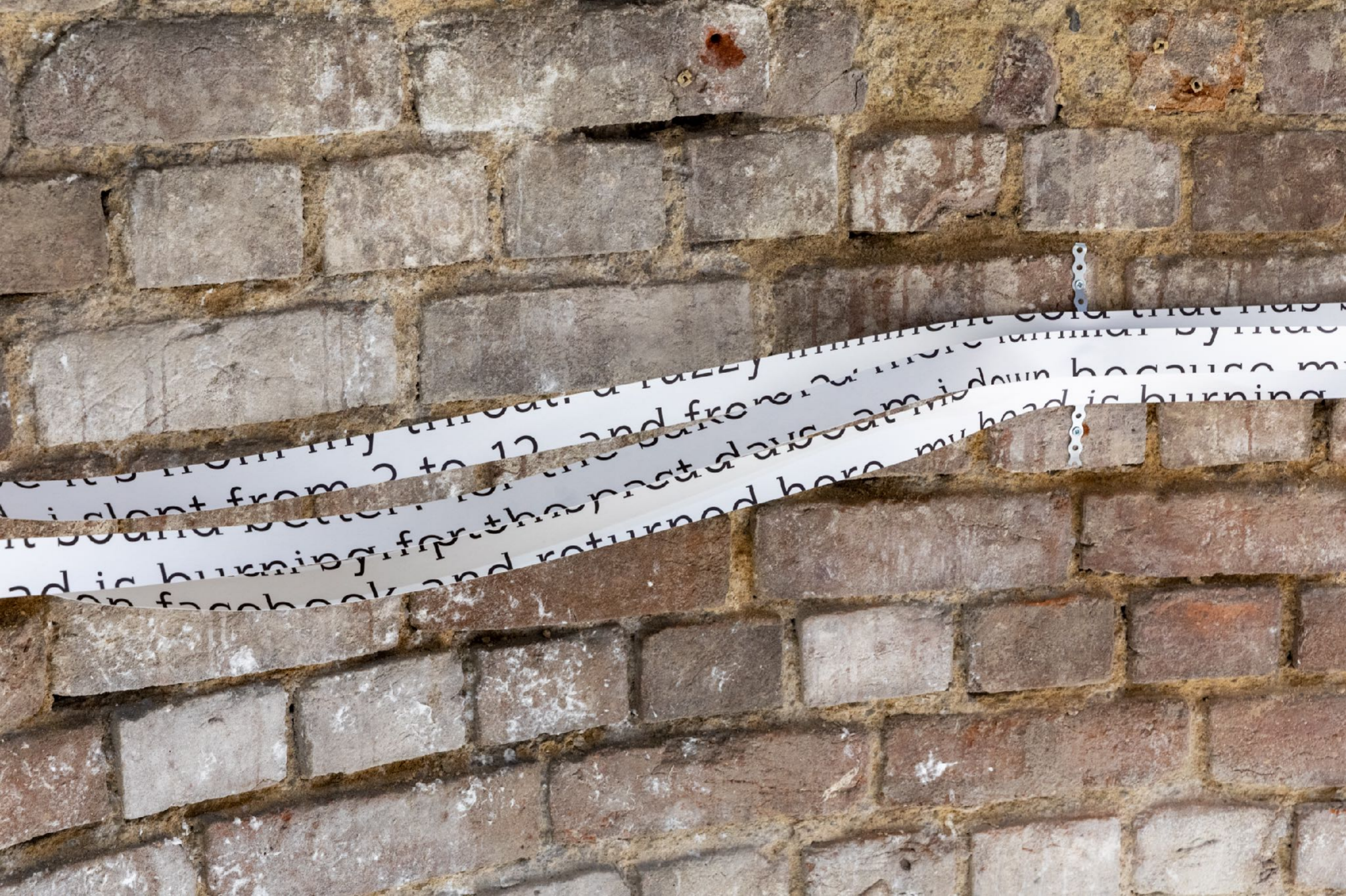
MIHAELA HUDREA (b.1989) holds an MA from KASK – Royal Academy of Fine Arts in Gent and a BA from the University of Art and Design in Cluj-Napoca. In her work she investigates our surrounding world while posing fundamental questions about reality, existence and perception. Informed by such concepts that are also explored in philosophy and science, her practice takes shape through painting, drawing and installations. The artist reflects on our relation to Earth and the Universe in light of current cultural and historical contexts, as a relation between us and time. Her works have been presented recently at Ivan Gallery and Sector 1 Gallery in Bucharest, MATCA Art Space in Cluj-Napoca, and Art Encounters Biennial 2021 in Timișoara.

—

MIHAELA HUDREA (n. 1989) deține o diplomă de master obținută la Academia Regală de Arte Frumoase – KASK din Gent și o diplomă de licență de la Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca. Prin activitatea ei artistică, investighează lumea înconjurătoare, aducând în centrul atenției întrebări fundamentale despre realitate, existență și percepție. Inspirată de asemenea concepte, abordate și în filosofie și știință, practica sa capătă formă prin pictură, desen și instalații. Artista reflectează asupra relației noastre cu Pământul și cu Universul din perspectiva contextelor culturale și istorice actuale, ca o relație între noi și timp. Recent, lucrările ei au fost expuse la galeriile Ivan și Sector 1 din București, MATCA Art Space din Cluj-Napoca și la Bienala Art Encounters 2021 din Timișoara.

Installation view | Alina Ion's work in the exhibition

Alina Ion, *days*, 2023 (detail)
digital print on wallpaper
38 strips, 3.7 x 240 cm each

(EN) "you don't have to be a detective to reassemble these lines.
you just need time.
or patience.
or both.

these are some notes that I wrote to myself starting from 2020 in a google drive document, to keep track of life. they weren't initially meant to be public but here they are, deprived of their subjectivity, cut out feelings.

it seems that the line between the private and the public is getting thinner and thinner, and right now it's about as thin as 3.7 cm."

— Alina Ion

(RO) „nu trebuie să fii detectiv ca să pui cap la cap aceste rânduri.
trebuie să ai doar timp.
sau răbdare.
sau pe amândouă.

începând cu 2020, am început să-mi scriu, într-un document de google drive, ca să țin evidența zilelor.
inițial, cele scrise nu erau menite să fie făcute publice, însă iată-le acum, fâșii lipsite de propria
subiectivitate.

se pare că linia dintre privat și public devine din ce în ce mai îngustă, iar în momentul ăsta are o lățime
de 3,7 cm.”

— Alina Ion

ALINA ION: "I was born in 'the place where nothing happened' and have been in a love-hate relationship with Bucharest for the past thirteen years. Walking alongside the quotidian, holding on details and trying to deal with (the perception of) space, I probably still think as a painter hidden under the vast, succinct, and long 'interdisciplinary' term."

—

ALINA ION: „M-am născut în «locul unde nu s-a întâmplat nimic» și de treisprezece ani mă aflu într-o relație de iubire-ură cu Bucureștiul. Mergând pe marginea cotidianului, atașându-mă de detalii și încercând să lucrez cu (percepția asupra) spațiului, probabil încă gândesc ca un pictor ascuns sub lungul și vastul termen al «interdisciplinarității».”

Installation view | Detail of Maria Manda's participatory work in the exhibition

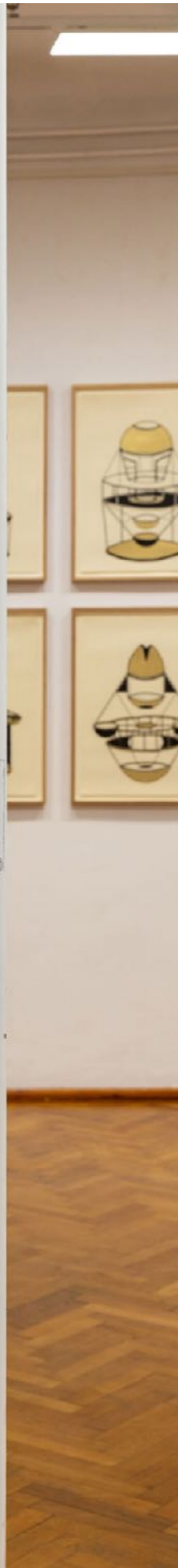
**TAKE ONE
EAT IT
OR
USE IT IN THE EXHIBITION**

1st floor

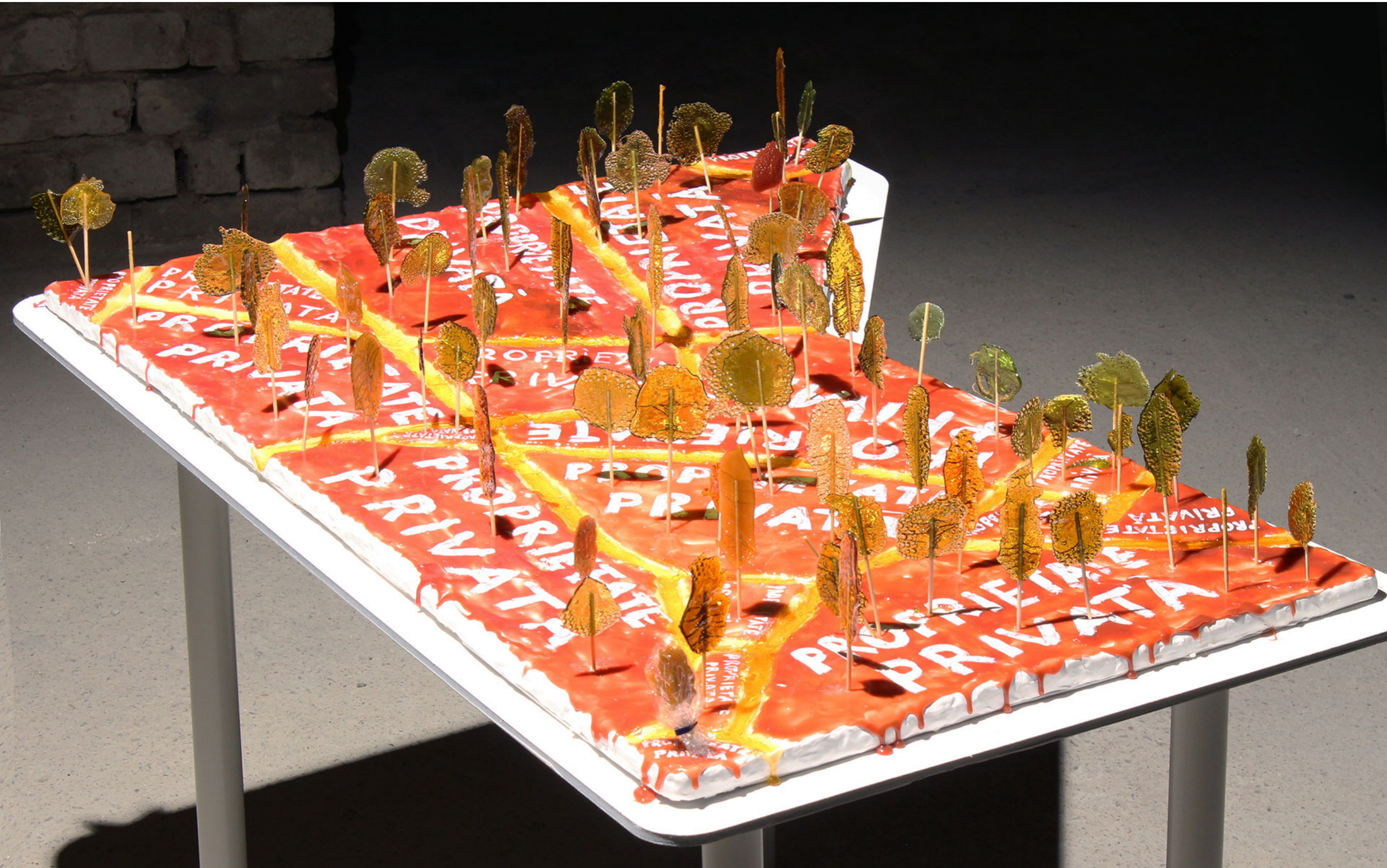
BACK TO WHERE IT ALL BEGAN

TAKE ONE
FAT IT
OR
USE IT IN THE EXHIBITION

Maria Manda, *Restitutio in integrum*, 2023
participatory installation
80 x 100 cm

(EN) *Restitutio in integrum* is a game-installation that allows participants to claim the public space in a game of "what if".

The game starts from the real case of the IOR park in Bucharest, a part of which became private property following the post-'89 retrocession process. Players claim the park by planting lollipop trees. Received at the entrance of the exhibition, the lollipops can be kept, tasted and/or actively used in the installation to break the "private property" inscription on the model.

The experience is multi-modal and participatory. The work, based on a concrete situation, is transformed by the decisions of the participants. The option is expressed with serenity, in a relaxed but resolute way, following Gramsci's principle "pessimism of the intellect, optimism of the will". ("Whatever the situation, I imagine the worst that could happen in order to summon up all my reserves and will power to overcome every obstacle." — Antonio Gramsci)

(RO) *Restitutio in integrum* este o instalație-joc care permite participanților să revendice spațiul public într-un joc de „ce-ar fi dacă”.

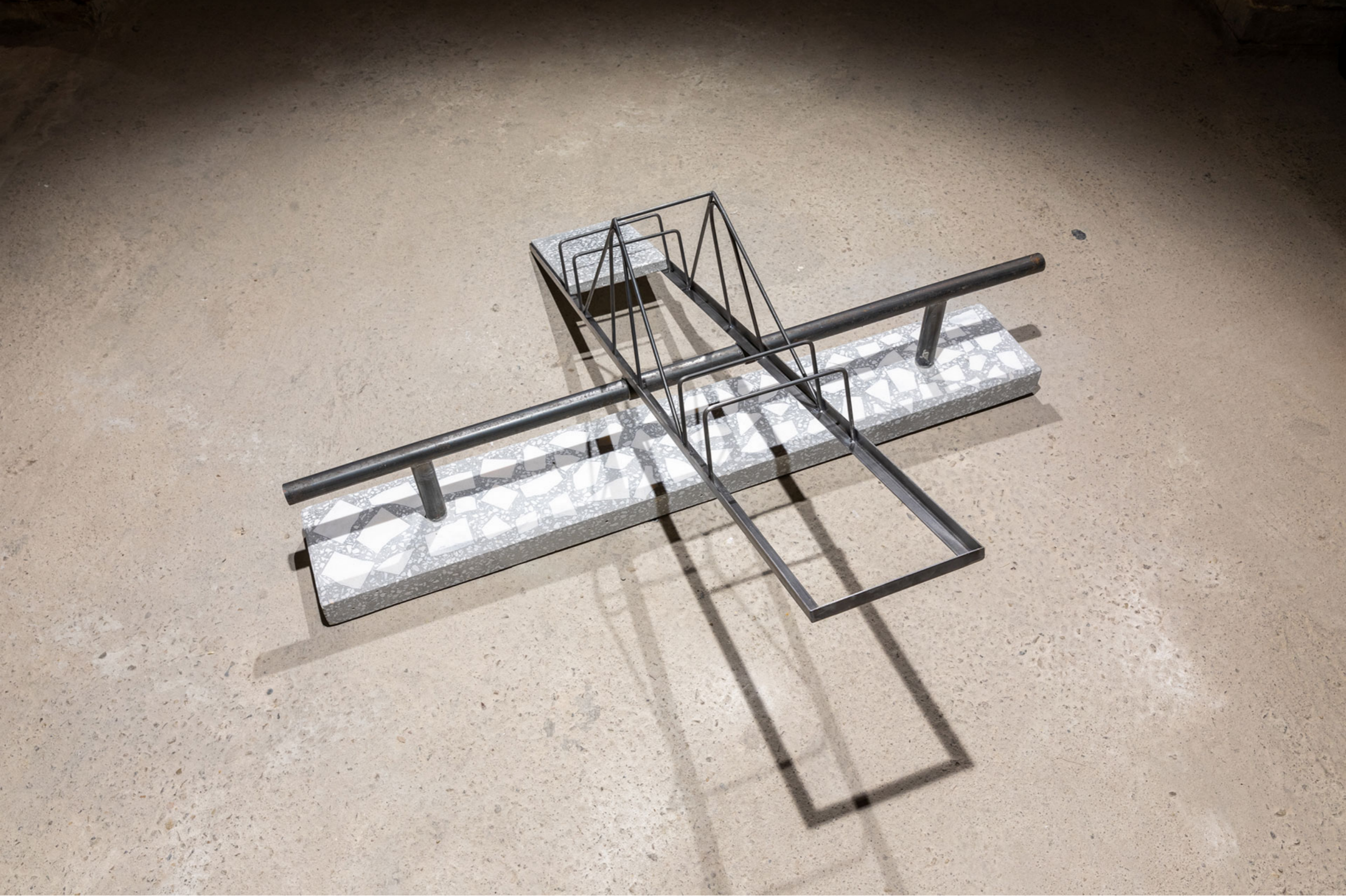
Jocul pornește de la cazul real al parcului IOR din București, din care o parte a devenit proprietate privată în urma retrocedărilor de după 1989. Jucătorii revendică parcul plantând copaci-acadele. Primate la intrarea în expoziție, acadelele pot fi păstrate, mâncate sau folosite activ în instalație pentru a sparge inscripția „proprietate privată” de pe machetă.

Experiența este multi-modală și participativă. Lucrarea, bazată pe o situație concretă, se transformă prin deciziile participanților. Opțiunea este exprimată cu seninătate, relaxat, dar hotărât, urmând principiul lui Gramsci „pesimism al gândului, optimism al acțiunii”. („În orice situație îmi imaginez cel mai rău lucru care se poate întâmpla, pentru a-mi canaliza toate rezervele și toată voința către depășirea obstacolelor.” — Antonio Gramsci)

MARIA MANDEA (b. 1991) is an artist working with the medium of play. She graduated from the Product Design department at UAUIM Bucharest in 2017 and is enrolled in the Doctoral School at UNArte, where she researches play design in a social context. Her recent practice revolves around participative situations in which visitors are invited to become performers and co-creators of the artwork. She is currently exploring large-scale board-game installations that propose play scenarios by using territorial markings on the floor. Her work has been shown nationally and internationally in both formal and unconventional settings: at the National Museum of Contemporary Art – MNAC Bucharest, Minitremu in Timișoara, Ars Electronica Center in Linz, Austria, but also in the streets of Bucharest and Matera, Italy. In 2021, Maria Manda co-founded Știrbei47, an open studio and space for emergent and participatory art in Bucharest.

—

MARIA MANDEA (n. 1991) folosește jocul ca mediu de lucru. A absolvit departamentul de Design de produs la UAUIM București în 2017 și este înscrisă la Școala Doctorală de la UNArte, unde cercetează designul ludic în context social. Practica ei recentă se axează pe situații participative în care vizitatorii sunt invitați să devină actori și co-autori ai lucrării de artă. În prezent, explorează instalațiile-joc la scară mare, prin care propune scenarii de joc folosind marcaje teritoriale pe podea. Lucrările ei au ocupat atât spații formale, cât și neconvenționale, din România sau din străinătate: de la Muzeul Național de Artă Contemporană – MNAC, Minitremu în Timișoara și Ars Electronica Center în Linz, Austria, până la străzi din București și Matera, Italia. În 2021, a co-fondat Știrbei47, atelier deschis și spațiu pentru artă emergentă și participativă în București.

Installation view | Delia A. Prodan's work in the exhibition

Delia A. Prodan
see
saw
no up
down
2023
welded steel and terrazzo
137 x 130 x 52 cm

(EN) Delia A. Prodan's sculpture is rooted in the childhood memory of a playground nestled between blocks of flats. Concrete slides, twisted swings, rusted gas pipes passing through – they all survive in the artist's memory, as well as in several photographs that she took there as an art student bewildered by the sculptural character of the place, just before the old, massive devices were removed.

The seesaw is the first in a series of planned objects through which Delia A. Prodan aims to recreate the entire playground by blending subjective reality (personal recollections and fictionalization) and objective reality (the details captured in the photographs). For her, this playground is the poignant embodiment of fragility not only because the slides, swings and seesaws were meant for children, but because the place itself – as she knew it – has ceased to exist.

Made of steel and terrazzo, the work contrasts the original roughness of materials with the gentle purpose of the object. It moves between past and present with a lyrical approach best evidenced by the rhythm of the title:

see

saw

no up

down.

(RO) Originea sculpturii Deliei A. Prodan se află într-o amintire din copilărie, despre un loc de joacă cuibărit printre blocuri de locuințe. Tobogane din ciment, leagăne contorsionate, țevi de gaz ruginite care străbăteau zona – toate supraviețuiesc în memoria artistei, dar și în câteva fotografii pe care le-a făcut acolo în perioada studenției, uimită de aspectul sculptural al spațiului, cu puțin timp înainte ca structurile vechi și masive să fie îndepărtate.

Balansoarul este primul obiect dintr-o serie prin care Delia A. Prodan își propune să recreeze întregul loc de joacă, combinând realitatea subiectivă (amintiri personale și ficționalizare) cu cea obiectivă (detaliile surprinse în fotografii). Pentru ea, acest topos este o întruchipare a fragilității – nu doar pentru că toboganele, leagănele și balansoarele erau destinate copiilor, ci și pentru că locul de joacă în sine, așa cum îl știa ea, nu mai există.

Realizată din oțel și terrazzo, lucrarea evidențiază contrastul original dintre duritatea materialelor și scopul obiectului. Ea se mișcă între trecut și prezent cu o abordare lirică evidentă în ritmul titlului:

see

saw

no up

down.

DELIA A. PRODAN (b. 1997) graduated from the National University of Arts in Bucharest, the Department of Photography and Time Based Arts, and had a scholarship at Hochschule für Grafik und Buchkunst in Leipzig, Germany. Her practice revolves around photography and writing. She works primarily with objects and books and she is interested in simple, but intimate elements, as well as in the stories and feelings they reveal. In the last two years, her work was included in group exhibitions at the National Museum of Contemporary Art – MNAC, Galeria Posibilă in Bucharest, and the International Summer Academy of Fine Arts, Salzburg. She recently returned from a scholarship at the University of Applied Arts (Angewandte), Vienna.

—

Absolventă a Universității Naționale de Arte din București la departamentul de Imagine Dinamică și Fotografie, **DELIA A. PRODAN** (n. 1997) se axează în practica ei pe fotografie și scris. Lucrează predominant cu obiecte și cărți, fiind interesată de elemente simple, dar intime, și de poveștile dezvăluite de acestea. A studiat cu o bursă la Hochschule für Grafik und Buchkunst din Leipzig, Germania, iar în ultimii doi ani, lucrări ale ei au fost incluse în expoziții de grup la Muzeul Național de Artă Contemporană – MNAC, Galeria Posibilă din București și International Summer Academy of Fine Arts din Salzburg. Recent a beneficiat de o bursă la University of Applied Arts (Angewandte) din Viena.

Installation view | Stanca Soare's installation *Precarious Tourism* in the exhibition

Stanca Soare

I Love Art But Art Doesn't Love Me, 2022
video, in collaboration with Bene Farago
duration: 9'11"

Stanca Soare (in collaboration with Tanti Florica)

The Dissolution of Art, 2023
6 towels handwoven from recycled fabrics and yarns, 10
handmade sculpted soaps, 10 cardboard boxes, 10 product
information sheets
31 x 33 cm (each towel), 8 x 10 x 6 cm (each soap), 10.2 x 15.3 x
10.2 cm (each box), 8 x 4.5 cm (each product information sheet)

Stanca Soare (in collaboration with Tanti Florica)

The Object That Suffers the Most in the Museum, 2023
hand embroidery on rug handwoven from recycled fabrics and yarns
70 x 94 cm

(EN) The installation *Precarious Tourism*, comprising a video and several objects, examines the intersection of cultural and economic capital in the art world. Bringing together several concerns related to the commodification of art, the growing influence of brand marketing in the sector, and the ethical and legal issues related to cultural property, this body of work sees the artist grappling with complex questions, but from a personal perspective.

Stanca Soare's installation is grounded in her firsthand experience as a museum employee. "It's the object that suffers the most in the museum", she heard her colleagues say about *Bathtub*, an Egyptian antiquity on view at the Louvre. In the video *I Love Art But Art Doesn't Love Me*, the artist performs the typical workday of a custodian tasked with the care and security of this artefact that is touched daily by a surprisingly high number of visitors. The video alternates the filmed performance with information – presented matter-of-factly – about the cultural tourism associated with Louvre, the museum's financial position thanks to this kind of tourism and to the export of its brand in Abu Dhabi, and the recent charges brought to its former director, who is accused of overseeing the Louvre Abu Dhabi's acquisition of smuggled Egyptian antiquities.

The vanishing of art objects from a certain place, which equates to a diminished local heritage, led the artist to conceive of a work that renders tangible the notion of cultural preservation. *The Dissolution of Art* consists of ten soaps, sculpted in the shape of the aforementioned bathtub, and six towels, made in collaboration with an artisan from the village of Miroși (Argeș county), Tanti Florica. Visitors to the exhibition can make a sample soap disappear by washing their hands with it and drying them with a towel in the gallery bathroom. Although by mode of production it is the antithesis of mass-produced, machine-made items, *The Dissolution of Art* is presented as a gift set, similar to those one can find in a museum gift shop, raising further questions about commodifying and merchandising in the art world.

The third piece in the installation, also made in collaboration with Tanti Florica, is a handwoven rug with a hand embroidery that painstakingly recreates the same antique bathtub. Titled *The Object That Suffers the Most in the Museum*, the work can be used as a functional product as well. In a radical gesture, visitors are given the possibility to tread on the rug. Seemingly diverting the purpose of the object from an aesthetic experience to a utilitarian item, the artist offers a critical commentary on the way contemporary artistic production is influenced by market forces and a transactional logic.

Infiltrating the gallery bathroom as a group of undercover useful daily items, the soaps, the towels and the rug embody an emerging artist's interest in the relationship between art objects, art institutions and their audience.

(RO) Instalația *Precarious Tourism*, compusă dintr-un video și o serie de obiecte, examinează intersecția dintre capitalul cultural și cel economic în lumea artei. Reunind mai multe preocupări privind comodificarea artei, influența tot mai mare a brandingului și marketingului în acest sector și problemele etice și legale legate de proprietatea culturală, acest corp de lucrări abordează teme complexe, dar dintr-o perspectivă personală.

Stanca Soare pornește de la propria ei experiență de angajat într-un muzeu. „Este obiectul care suferă cel mai mult în muzeu”, și-a auzit ea colegii de la Luvru spunând despre *Bathtub*, un artefact egiptean expus în camera 405. În lucrarea video *I Love Art But Art Doesn't Love Me*, artista performează sarcinile tipice ale unui custode care are în grijă, pe parcursul zilei, acest obiect atins de un număr surprinzător de mare de vizitatori. Montajul alternează performance-ul ei cu informații – prezentate neutru – despre turismul cultural asociat cu Luvru, poziția financiară a muzeului datorită turismului și exportului brandului său în Abu Dhabi și recenta investigație în care este implicat fostul director al muzeului, acuzat că ar fi coordonat achiziția de către Luvru Abu Dhabi a unor antichități egiptene de contrabandă.

Un asemenea caz de dispariție a unor obiecte artistice dintr-un anumit loc, ce echivalează cu o sărăcire a patrimoniului țării respective, a condus-o pe artistă înspre ideea unei lucrări care să facă tangibilă chestiunea conservării culturale. *The Dissolution of Art* constă în zece săpunuri, miniaturi ale căzii de baie (*Bathtub*) de la Luvru, și șase prosoape, făcute în colaborare cu un artizan din satul Miroși (jud. Argeș), Tanti Florica. Vizitatorii expoziției pot face să dispară un săpun-mostră, spălându-se pe mâini cu el și ștergându-se cu un prosop, în baia galeriei. Deși se află la polul opus, ca modalitate de producție, de obiectele produse în masă de utilaje, *The Dissolution of Art* este prezentată ca un set cadou, similar cu cele din magazinul unui muzeu, ridicând întrebări suplimentare despre fenomenul de comodificare.

A treia piesă din instalație, realizată tot în colaborare cu Tanti Florica, este un covor cu o broderie de mână minuțioasă care recrează aceeași cadă de baie antică. Intitulată *The Object That Suffers the Most in the Museum*, lucrarea poate fi folosită, de asemenea, ca un produs funcțional. Printr-un gest radical, vizitatorii au posibilitatea de a călca pe covor. Această deturnare aparentă a scopului piesei, dinspre o experiență estetică înspre un obiect utilitar, devine un comentariu critic asupra felului în care producția artistică este influențată astăzi de mecanismele pieței și de o logică tranzacțională.

Infiltrându-se în baia galeriei sub acoperirea unor produse zilnice utile, săpunurile, prosoapele și covorul întruchipează interesul unei artiste emergente față de relația dintre obiectele de artă, instituțiile din domeniu și publicul acestora.

STANCA SOARE: "I contemplate installations and performances from the perspective of a narrative that lies underneath the surface. I put up subliminal stories with dotted-line paths to be guessed by linking elements to one another. I stick to the contextual and episodic. I visualize each new chapter as free to convey a different topic. I fit the pieces in a character – décor – object triangle-like scenario. I research vernacular techniques and display the objects in theatre-like sets. I was born in 1995 in Bucharest, studied in France and I live and work between Giverny (France) and Miroși (Romania)."

—

STANCA SOARE: „Privesc instalația și performance-ul ca narațiuni ce trăiesc în spatele aparențelor. Inventez cu linii punctate povești subliminale ce se ghicesc prin conectarea elementelor între ele. Rămân contextuală și episodică. Vizualizez fiecare nou capitol ca pe o ocazie de a aborda un subiect diferit. Potrivesc piesele într-un scenariu triunghiular simplu format din personaj – decor – obiect. Cercetez tehnici vernaculare și aranjez obiectele într-un cadru scenic. M-am născut în 1995 în București, am studiat în Franța și trăiesc și lucrez între Giverny (Franța) și Miroși (Argeș).”

Installation view | Ana Maria Szöllösi, *The Stamps*, 2023

Installation view | Two of Ana Maria Szöllösi's works in the exhibition

Installation view | Ana Maria Szöllösi, *Tight*, 2023

Installation view | Ana Maria Szöllösi, *Vacarme*, 2023 (left), and Flaviu Cacoveanu, *Untitled (Orange)*, 2023 (right)

Ana Maria Szöllösi

The Stamps, 2023

oil and graphite on canvas
5 panels, 150 x 50 cm each

Ana Maria Szöllösi

Vacarme, 2023

oil and pastel on canvas
70 x 50 cm

Ana Maria Szöllösi

Tight, 2023

linocut
10.5 x 15 cm (35.5 x 41.3 x 2.5 cm framed)

(EN) Ana Maria Szöllösi's work deals with the formation and fragmentation of memory, seen by the artist as a way of questioning her own psychology.

The Stamps consists of five vertical paintings that, when juxtaposed, evoke the representation of a familiar space. They act as an analogy to the process of introspection and to the need we might feel to distance ourselves from an experience in order to fully understand it. This time, a puzzle of recollections has been called forth, which translates into the fact that the individual elements are partially ambiguous, but still intelligible, while the work as a whole offers a more comprehensive understanding.

A common thread running through Ana Maria Szöllösi's paintings is the depiction of an (almost) empty space, both transitional and nostalgic. This type of space allows her to "observe our environment within its limitations".

As described by the artist, the smaller painting *Vacarme* is a "glimpse of distorted feelings and memories". The intense sensations come into being through vibrant brushstrokes and lush atmospheric touches.

In Ana Maria Szöllösi's practice, linocuts often act as a substitute for preparatory sketches. Before rendering her ideas onto canvas, she makes such smaller works. *Tight* evokes a claustrophobic space through a skilful handling of composition and color. The formal simplicity of the work results from the artist's meticulous constraint and distillation of choice.

(RO) În centrul preocupărilor Anei Maria Szöllösi se află formarea și fragmentarea memoriei, privite de artistă ca o modalitate de a-și chestiona propria psihologie.

The Stamps constă în cinci picturi verticale care, odată juxtapuse, evocă un spațiu familiar. Ele reprezintă o analogie la procesul de introspecție și la nevoia pe care am putea-o resimți de a lua distanță față de o experiență pentru a o înțelege pe deplin. De data aceasta, artista a recurs la un puzzle de amintiri, ceea ce se traduce prin faptul că elementele individuale sunt parțial ambigue, dar inteligibile, în timp ce lucrarea per ansamblu oferă o înțelegere mai bună.

Un fir comun al picturilor Anei Maria Szöllösi este reprezentarea unui spațiu gol, abstract, un spațiu de tranziție infuzat de nostalgie. Acest cadru îi permite să „observe mediul în care trăim în limitările sale”.

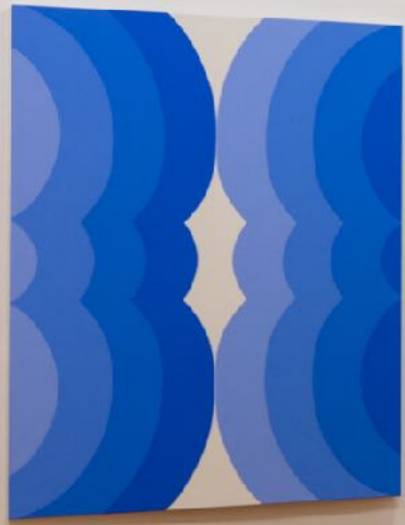
Așa cum o descrie artista, pictura de dimensiuni mai mici *Vacarme* este o „întrezărire a unor sentimente sau amintiri distorsionate”. Senzațiile intense par să se materializeze pe pânză prin urmele vibrante lăsate de pensulă și prin detaliile atmosferice.

În practica Anei Maria Szöllösi, linogravurile funcționează adesea ca substitute pentru schițe premergătoare. Înainte de a-și transpune ideile pe pânză, ea face asemenea lucrări mai mici. *Tight* evocă un spațiu claustrofobic printr-o stăpânire a compoziției și a cromaticii. Simplitatea formală a lucrării rezultă dintr-o excludere scrupuloasă a tot ceea ce este nu este necesar.

ANA MARIA SZÖLLÖSI (b. 1994) lives and works in Timișoara, where she graduated from the Faculty of Arts and Design in 2018. During her studies, she had scholarships at Jan Matejko Academy of Fine Arts in Krakow, Poland, and at Aristotle University of Thessaloniki, Greece. Painting prevails in her practice, followed by analogue photography, as the artist is often interested in the crisscross of the two mediums. Her abstract paintings reveal elements related to dreams or the subconscious and include symbols which offer clues about the ideas explored in the works. This particular way of conceptualizing spaces and symbols through painting serves as a route to a personal realm, from which Ana Maria Szöllösi observes her surroundings and defines an individual approach.

—

ANA MARIA SZÖLLÖSI (n. 1994) trăiește și lucrează în Timișoara, unde a absolvit Facultatea de Arte și Design în 2018. Pe parcursul studiilor a beneficiat de burse la Academia de Arte Jan Matejko din Cracovia, Polonia, și la Universitatea Aristotel din Salonic, Grecia. Pictura predomină în practica ei, urmată de fotografie analog; de multe ori, artista este interesată de intersecția dintre cele două medii. Picturile ei abstracte transpun elemente onirice sau legate de subconștient și includ simboluri ce funcționează ca indicii pentru ideile explorate în lucrări. Acest mod de a articula și de a conceptualiza spații și simboluri prin pictură reprezintă o cale de acces către un plan personal, din care Ana Maria Szöllösi observă realitatea din jur și își conturează propria raportare la ea.

1st floor
BACK TO WHERE IT ALL BEGAN

(EN) “Various strangers wake up one by one in a series of empty adjoining rooms. Each room contains elaborate traps and tasks that the occupants must resolve. There is no apparent connection between them, and each individual seems oblivious to their place in the given scheme. This describes the opening scene of the intriguing science fiction movie *Cube* (1997), but a version of it is being rendered at present at Gaep. The exhibition *Back to Where It All Began* is one of the three stages of Accelerator, a program that seeks to define a model for long-term cooperation with young artists. Spanning 2022 and 2023, it is attentive, among other things, to the need young artists have for full support in order to turn their ideas into reality. This support goes beyond “ad hoc” exhibition projects; it provides professional assistance and good production conditions, and it creates a context for the art produced and a dialogue around it.

Instead of a theme or a topic, the concept of the exhibition draws on the structural specifics of the program, which generate a distinct dynamic between those involved. A two-year program, Accelerator acts as a platform for sharing and discussing ideas, knowledge, and professional experience. With this in mind, and without the constraints of a “classical” group exhibition, which would tend to illustrate a particular curatorial discourse, the presentation attempts to transcend meta-discourse, focusing instead on the new work produced by the ten participants, whose artistic positions reflect various ways of contending with our contemporary social environment. This reverse approach has the double effect of highlighting the importance of the artists’ conceptual and formal interests and of foregrounding the responsibility galleries and institutions have for improving production conditions. In this way, Accelerator becomes an example of a group of people using bonds of companionship or joint agency for an objective to create innovative formations both within the program and beyond it.

Regarding its context, one more aspect needs to be considered. Accelerator started in the post-pandemic period, which was a critical moment in programming for galleries and institutions. A crisis often means that institutional mechanisms are unable to operate and make a positive impact, but it can also be an opportunity for new initiatives that entail increased personal and social exchange. A parallel can be drawn to Viktor Misiario's text *The Institutionalization of Friendship*, which argues that friendship is the least institutional and most personalized form of social communication, resulting not from formalized procedures, but from the rhythm participants discover when they listen to each other.

With this relational aim in mind, the ten artistic positions are brought together to show that art can be a highly relevant type of communication in a time of crisis. Consistent with the unpredictability of the medium as such, the contrasted meanings and the formal relations between works – photographs, video, objects, paintings, installation, drawings – reveal the exhibition as a multilayered, composite, and ambiguous entity that challenges its own foundations. But there is also a point where the ten artistic practices meet in the most profound way – not in their formal or conceptual resemblance, not for the sake of illustrating a theme, but in their sincere agency to reflect relationships within society. That is why the idea of the exhibition will not end when the exhibition closes and the program concludes. It will continue to exist and evolve as a new form where it all began. In the artists’ uncompromising work.”

(RO) „Diverși oameni se trezesc unul câte unul într-o serie de încăperi goale alăturate. Fiecare dintre ele conține capcane și sarcini complexe, pentru care ocupanții trebuie să găsească rezolvări. După toate aparențele, nu există o legătură între ei și niciunul nu știe ce rol joacă în schema dată. Aceste fraze introductive descriu prima scenă din filmul SF *Cube* (1997), dar o versiune a ei se regăsește în prezent în spațiul Gaep. Expoziția *Back to Where It All Began* constituie una dintre cele trei etape din Accelerator, un program care caută să definească un model de colaborare pe termen lung cu artiștii tineri. Desfășurat pe parcursul anilor 2022 și 2023, el evidențiază, printre altele, faptul că aceștia au nevoie de sprijin complet pentru a-și pune în practică ideile – o susținere care merge dincolo de proiectele expoziționale „ad hoc”, incluzând ghidaj profesional și condiții bune de producție și creând un context pentru lucrările de artă produse și un dialog despre ele.

În loc de o temă sau un subiect, conceptul expoziției este ancorat în specificul structural al programului, generator al unei dinamici aparte între cei implicați. Pe durata celor doi ani de desfășurare, Accelerator funcționează ca o platformă unde ideile, cunoștințele și experiențele profesionale sunt împărtășite și discutate. Pornind de la această realitate și de la dorința de a evita o expoziție „clasică” de grup, care ar tinde să ilustreze un anumit discurs curatorial, prezentarea de față eludează un meta-discurs și se concentrează, în schimb, pe producțiile noi ale celor zece participanți, ale căror poziții artistice investighează societatea în care trăim, prin mijloace diferite. Această abordare în sens contrar subliniază atât importanța preocupărilor conceptuale și formale ale artiștilor, cât și responsabilitatea galeriilor și a instituțiilor din domeniu de a îmbunătăți condițiile de producție. Astfel, Accelerator devine un exemplu de grup de oameni care, prin relații de colegialitate și prin acțiunile lor conjugate pentru atingerea unui obiectiv, creează structuri inovatoare în cadrul și dincolo de programul în sine.

În ceea ce privește contextul, mai este un aspect care trebuie luat în considerare. Programul a început în plină post-pandemie, un moment critic în calendarul galeriilor și al instituțiilor de artă. O perioadă de criză implică adesea absența unor mecanisme instituționale care să aibă un impact pozitiv, dar tot ea generează noi inițiative ce presupun o comunicare mai bună între oameni. O paralelă poate fi trasată cu textul *The Institutionalization of Friendship*, în care Viktor Misiano argumentează că prietenia este tipul de comunicare socială cel mai puțin instituțional și mai personalizat, bazat nu pe proceduri formalizate, ci pe ritmul pe care părțile îl descoperă ascultându-se una pe cealaltă.

Cu un asemenea deziderat relațional, cele zece poziții artistice sunt aduse împreună pentru a arăta că arta poate fi un mijloc de comunicare foarte relevant într-o perioadă de criză. În acord cu nota de imprevizibilitate pe care mediul artistic în sine o presupune, înțelesurile contrastante și relațiile formale dintre lucrări – fotografii, video, obiecte, picturi, instalații și desene – conturează expoziția ca o entitate multistratificată, compozită și ambiguă, care își chestionează propriul fundament. Dar există o zonă în care cele zece practici artistice se întâlnesc într-un mod profund, nu prin asemănările lor formale sau conceptuale și nu de dragul ilustrării unei teme. Este vorba despre agentivitatea lor în reflectarea relațiilor din societate. De aceea ideea expoziției nu se va opri când expoziția se va închide și programul se va finaliza. Ea va continua să existe și să evolueze ca o nouă formă acolo unde a pornit totul. În tenacitatea riguroasă a artiștilor.”

TEVŽ LOGAR (b. 1979) works as an independent curator, editor and writer who collaborates with various galleries and institutions across the world. For the 58th Venice Biennial in 2019, he worked with the Pavilion of Republic of North Macedonia as curatorial consultant and the Pavilion of Republic of Kosovo as a writer. He has curated or co-curated a number of group and solo exhibitions, including *When in Doubt, Go to a Museum* (2021); the Triennial, 54th Zagreb Salon – *Without Anaesthesia* (2019); *Borderline Relation* (2018); *Ulay: I Other* (2017); *Vadim Fishkin: Light Chaser* (2016); *Ulay: Irritation* (2015); *Crossings* (2014); *Jasmina Cibic: For Our Economy and Culture* for the Slovenian Pavilion at the 55th Venice Biennial (2013); *Bas Jan Ader* (2012); *Tanja Ostojić: Body, Politics, Agency* (2012). From 2009 to 2014, he was the artistic director of the Škuc Gallery in Ljubljana and a lecturer in 20th Century Art History at the Academy of Visual Arts in the same city. He edited a monograph about the work of the Croatian conceptual artist Goran Trbuljak (2018), is the screenwriter of the full-length documentary *Project Cancer: Ulay's Journal from November to November* (2013) and a co-founder of the Ulay Foundation in Amsterdam, where he now sits as a member of the Advisory Board. In 2014, he was nominated for the Gerrit Lansing Independent Vision Award (Independent Curators International) in New York. He lives in Rijeka, Croatia.

TEVŽ LOGAR (n. 1979) este curator independent, editor și scriitor și colaborează cu diverse galerii și instituții din lume. La cea de-a 58-a ediție a Bienalei de Artă de la Veneția (2019) a colaborat, în calitate de consultant curatorial, cu Pavilionul Macedoniei de Nord, și, ca scriitor, cu Pavilionul Kosovo. A fost curator sau co-curator al unui număr mare de expoziții personale sau de grup, printre care *When in Doubt, Go to a Museum* (2021); the Triennial, 54th Zagreb Salon – *Without Anaesthesia* (2019); *Borderline Relation* (2018); *Ulay: I Other* (2017); *Vadim Fishkin: Light Chaser* (2016); *Ulay: Irritation* (2015); *Crossings* (2014); *Jasmina Cibic: For Our Economy and Culture* - pentru Pavilionul Sloven la cea de-a 55-a ediție a Bienalei de la Veneția (2013); *Bas Jan Ader* (2012); *Tanja Ostojić: Body, Politics, Agency* (2012). În perioada 2009 – 2014, a fost director artistic al Galeriei Škuc din Ljubljana și lector pe tema istoriei artei în secolul al XX-lea la Academia de Arte Vizuale din același oraș. A editat o monografie despre opera artistului conceptual croat Goran Trbuljak (2018), a scris scenariul documentarului *Project Cancer: Ulay's Journal from November to November* (2013) și a co-fondat Fundația Ulay din Amsterdam, unde, în prezent, este membru al Comitetului Consultativ. În 2014, a fost nominalizat la Gerrit Lansing Independent Vision Award (Independent Curators International) în New York. Trăiește în Rijeka, Croația.